

JUAN JOSÉ PÉREZ-SOBA IN STEPHAN KAMPOWSKI

Družina in poklicanost k ljubezni

V času velike zmede, ki ogroža družino, je Cerkev najpomembnejša ustanova, ki zastopa človeka vreden ideal. Naloga pastirjev je, da se opredeljujejo za ta ideal.

Očetovstvo in materinstvo spadata med najpomembnejša doživetja, ki najbolj spremenita življenje. Mož, ki postane oče, in žena, ki postane mati, nista več ista. Novi odnos do otroka prinaša s seboj globoko spremembo za osebno istovetnost. Spremeni pa se tudi odnos med možem in ženo, ki sta zdaj več kakor dve osebi, ki se ljubita. Postala sta oče in mati otroka, drugega človeka. Prav v njuni porajajoči razsežnosti se človeška spolnost razodeva kot poklicanost, kot klic k presežnosti, kot poziv k preseganju samega sebe. Današnja kultura je v nevarnosti, da vse to izgubi izpred oči. (...)

Bolj kakor spolno zadovoljitev si človek želi, da bi bilo njegovo življenje rodovitno, da bi zapustili nekaj trajnega v življenju drugega. Kaj bi moglo biti večje kakor to, da smo podarili življenje drugemu?

Kaj bo iz generacije, kateri so dopovedali, da so takšne želje zgolj biologizem?

V času radikalne antropološke revolucije si ne moremo dovoliti, da preživljamo čas s problemi, ki so bili pomembni pred štiridesetimi leti in ki so se pojavili samo v okviru dokaj sekularne kulture na Zahodu. Sedanja kultura zahodnega sveta je kultura, v kateri sodobniki poskušajo odpraviti resnico stvarjenja, da je Bog ustvaril človeka »kot moža in ženo« (1 Mz 1,27). Poleg tega pa je

Juan José Pérez-Soba in Stephan Kampowski, Das wahre Evangelium der Familie. Die Unauflöslichkeit der Ehe: Gerechtigkeit und Barmherzigkeit. Mit einem Vorwort von Kardinal George Pell, Media Maria Verlag Illertissen 2014, 240 strani. Odlomek iz te knjige (str. 47 sl.) z dovoljenjem prevedel Anton Štrukelj. Oba avtorja sta profesorja na Papeškem institutu Janeza Pavla II. za študije o zakonu in družini v Rimu.

vesoljna Cerkev večja kakor Zahod, kjer je ta težava izrazitejša. Z nedopustnim poudarjanjem problema ločenih drsimo v nevarnost, da celotni Cerkvi vsiljujemo na Evropo ali na Zahod naravnani pogled in tako ignoriramo interese tistih delnih Cerkva, ki imajo druge skrbi.

V nasprotju do tega pa so izzivi, ki jih postavlja teorija *gender*, pomembni za celotno Cerkev in človeštvo. Ne smemo podcenjevati njene pomembnosti za oznanjevanje evangelija. Sinoda, ki se posvetuje o pastoralnih izzivih za družino v okviru evangelizacije, bi gotovo storila prav, ko bi obravnavala to vprašanje, ker se tiče jedra krščanstva. Benedikt XVI. je v prvih mesecih svojega papeževanja v nagovoru udeležencem pastoralnega posvetovanja rimske škofije obravnaval dejstvo, ki je tako očitno, da ga je težko prezreti: »Skrivnost Božje ljubezni do ljudi prejema svojo govorico iz slovarja zakona in družine.« Bog se je razodel kot Oče. Jezus se označuje kot Božji Sin, ki nam omogoča, da postanemo Božji sinovi in hčere, med seboj pa bratje in sestre. To tudi vse ljudi napravlja za možne brate in sestre. Po Svetem pismu je Cerkev mati vseh verujočih (Gal 4,26) in Kristusova nevesta (Raz 21,9). Kakšen pomen bo še imelo to oznanjevanje evangelija, če se ljudje ne bodo več rodili in odraščali v naročju družine? Saj ne bodo imeli več temeljnih izkušenj, ki so v središču krščanske vere: poročenost, starševstvo, otroštvo, bratstvo? Vera bi zanje postala povsem nerazumljiva.

Nekatere zahodne birokracije gredo v *gender-mainstreaming* včasih tako daleč, da iz dokumentov in uradnih listin črtajo besede »oče« in »mati« in te domnevno graje vredne pojme nadomeščajo s sprejemljivejšimi izrazi »starš 1« in »starš 2«. Ideologija *gender* je bila na Zahodu uvedena v šolo, in če bo Cerkev še naprej molčala, potem bo v približno dvajsetih letih molitev »očenaš« za pobožna ušesa, vzgojena v *gender-mainstreaming*, zvenela spotakljivo. To bi utegnilo iti tako daleč, da bodo starši, ki svoje otroke učijo »očenaš«, izgubili pravico do skrbništva in prišli v zapor.

Vidimo, da je veliko stvari na kocki in da ima Cerkev veliko poslanstvo oznanjati in pojasnjevati lepoto spolne različnosti, kar je vprašanje današnjega časa, kakor pravi Luce Irigaray. Cerkev mora

pokazati, da je spolna različnost povezana s poklicanostjo k ljubezni in z našo poklicanostjo, da živimo rodovitno. V tej povezavi je papež Janez Pavel II. odprl novo razsežnost s svojo teologijo telesa. Vidimo tudi nujnost bolje pojasniti, da razlikovanje nikakor ne pomeni zapostavljanje. Če neko nagnjenje imenujemo neurejeno, to še ne pomeni, da imamo za slabega tistega človeka, ki to dela. Prav tako takšno nagnjenje ne opravičuje svobodno izbranih dejanj.

Vse to nas lahko zelo drago stane. Zato je pomembno, da se tisti, ki učijo v imenu Cerkve, ponovno zavedo lepote in dragočnosti evangeljskega oznanila. Dobrodelno zavzemanje Cerkve po vsem svetu daje njenemu pričevanju veliko moč. In vendar Cerkev ne sme biti ena od mnogih dobrodelnih ustanov. Cerkev je nadomestljiva, če bi bila zgolj agencija za družbeno pomoč. Prav tako ne zadostuje govorjenje o Božji ljubezni in usmiljenju, ne da bi pokazali, kako se ljubezen in usmiljenje dotikata našega življenja in ga spreminjata.

Božje usmiljenje je zdravilno usmiljenje, ki nas ponovno postavi na noge, da moremo hoditi. Ne pokriva naših ran in grehov, ampak nas spreminja od znotraj.

Vpričo sedanjega kulturnega okvira bi bila strašna napaka, če bi tudi le od daleč dajejo vtis, da tisti, ki jim je naloženo oznanjevanje cerkvenega nauka, niti sami ne verjamejo v neločljivost zakona, zakonsko zvestobo, zakonsko izključnost in možnost čiste vzdržnosti, če to zahteva ljubezen v posebnih življenjskih okoliščinah.